

Ki né - ked meg - es - küdt szív - ből,
 És fo - ga - dást tett hú - ség - ben
 Az Úr - nak, kit Já - kób tisz - tel.

2. Ezt, úgymond, én megfogadom, / Hogy nem megyek be házamba, / Se le nem fekszem ágyamba, / Szemeimet be sem hunyom, / Szempillámat le sem zárva;
3. Nyugalmam addig nem leszen, / Míglen helyet nem keresek / A Jákób nagy Istenének, / Holott sátort szerzek szépen, / Hol dicsősége lakozzék.
4. A Dávidnak az Úr Isten / Megesküdt mint szolgájának, / És ő bízvást hihet annak: / Ím, a te nemzedetből én / Székedre királyt állítok!
5. És aztán a te gyermekid / Megtartják szövetségemet / És bizony-ságtételimet, / És örökké a te széked / Kapják mint örökségüket.
6. Mert e Siont az Úr Isten / Választá lakóhelyének, / Mondván: E hely kell kedvemnek, / Itt lakom minden időben; / Ez helye jótet-szésemnek.
7. Én őket megelégitem, / Kenyért adok a szegénynek, / Ruhájába üdvösségnek / Papjait felöltöttem; / Örömük lesz a híveknek.
8. Fölnevelem ez egy magvát / Az én szolgámnak, Dávidnak, / Kit én fölkentem magamnak. / Fölkészíttetem lámpását, / Hogy lássa világát annak.
9. De viszont ő ellenségit / Öltöttem nagy szégyenben, / Midőn a koronát fején / Meglátják, és dicsőségit, / Hogy megvirágzik ékesen.